

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 412

Barcelona, 15 d'abril de 1.975

PREU : 8 pessetes

Davant del Primer de Maig

Declaració del Comitè Executiu del PSUC

La Diada Internacional dels Treballadors va a celebrar-se enguany en un moment crucial de la crisi del règim, quan la inflació, la recessió econòmica, les fallides i suspensions de pagaments, l'augment de l'atur i l'encariment del cost de la vida, plantegen a totes les capes del poble la necessitat inajornable de desembarassar-se del règim dictatorial franquista, principal obstacle a les solucions que calen al país.

Acuitades pel combat obrer i popular, les camarilles governants acreixen la seva desmoralització i els seus enfrontaments i discuteixen públicament la possibilitat de proclamar la incapacitat d'en Franco i de precipitar el procés successorí com una mesura desesperada per tal d'intentar salvar la supervivència del règim.

Paral·lelament, la Junta Democràtica d'Espanya estén la seva influència a tot el país, és reconeguda de fet pel Parlament Europeu com a embrió del futur poder democràtic dels pobles d'Espanya i anuncia la seva decisió de preparar una "Jornada d'acció democràtica" dirigida a forçar la substitució dels òrgans feixistes de poder per un Govern Provisional de Reconciliació a tot Espanya, la qual cosa suposarà la instauració d'un Consell Provisional de la Generalitat a Catalunya, encarregat de governar durant el període constituent del règim futur.

El Comitè Executiu del PSUC considera que el proper Primer de Maig ha de ser celebrat pels treballadors preparant les futures eleccions sindicals, previstes legalment per al mes de maig.

Copar els llocs d'enllaços sindicals i de vocals jurats d'empresa en la primera fase de les eleccions, amb la perspectiva d'apropiar-se, en la segona, de les Unions de Treballadors i de Tècnics, constitueix un element clau de la lluita per impedir que les conseqüències de la crisi econòmica recaiguin exclusivament sobre els treballadors,

una condició essencial de la batalla en defensa del lloc de treball, per una veritable assegurança d'atur, per l'anul·lació de l'article 103 que regula l'acomiadament pagat, pels drets de reunió i de vaga, per la readmissió dels acomiadats de SEAT, Hispano Olivetti i altres empreses per haver-se destacat en la defensa dels interessos de tots, per la immediata llibertat d'en Camacho i els altres lluitadors obrers, per l'amnistia per als presos i exiliats polítics.

Les properes eleccions sindicals han de marcar una fita principal del combat per una central sindical unitària, independent i democràtica, de tots els treballadors, cap a la qual s'avança avui desenvolupant el moviment de Comissions Obreres a tots els nivells i fent servir decididament els càrrecs sindicals, els locals de la CNS, les vocalies laborals de les Associacions de Veïns, la premsa, la tribuna pública i els altres mitjans legals, per defen-

sar les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors.

El Comitè Executiu del PSUC crida els comunistes i tots els revolucionaris a promoure i impulsar l'ajut econòmic als acomiadats, a col·locar-se a l'avantguarda de les accions a barris i pobles en demanda de llocs escolars, institucions sanitàries i altres serveis públics que la població necessita angoixosament, en defensa de l'ensenyament del català i per les llibertats nacionals de Catalunya, com també a redoblar la seva acció solidària internacionalista en suport de la lluita heroica dels pobles de Vietnam i Cambodja, contra la repressió que s'abat sobre els demòcrates a Xile i en suport de la democràcia portuguesa.

Visca el Primer de Maig!

Barcelona, 14 d'abril de 1975

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

"Les properes eleccions sindicals han de marcar una fita principal del combat per una central sindical unitària, independent i democràtica..."

Les mesures econòmiques del Govern

L'anunci de les mesures adoptades pel Govern ha seguit un simptomàtic com pàs d'espera ple d'escepticisme per part d'empresaris, periodistes i econòmistes. Després de les declaracions de Cabello de Alba i Fernández Suárez, la desaprovació s'afegeix a la desconfiança i, com diu el "Correo Catalán" del 9.4.75, "els temors i els dubtes que ens varen assaltar davant de l'anunci de les mesures no s'ha dissipat".

Es constata oficialment que les taxes d'inflació ultrapassen el 21 per cent els darrers dotze mesos i que la seva tendència es creixent; que el nivell oficial d'atur s'apropa perillosament al 3 per cent; que l'índex d'utilització de la capacitat productiva descendeix perillosament, i que el sector exterior pateix desequilibris de tal mena que poden fer minvar en més d'un 50 per cent les nostres reserves de divises. Només els dos primers mesos de 1975, la pèrdua de reserves supera la del trimestre anterior.

Davant d'una crisi profunda que reconeix el propi Govern, hauriem d'esperar mesures de política econòmica enèrgiques i profundes, però el fet és que davant de la inflació desbordada se'ns respon amb una nova reedició de congelació de preus i marges comercials, mesures similars a les del novembre de 1973, que ja l'anterior ministre de Comerç havia reconegut com a ineficaces sense un corresponent aparell de controls de caràcter mastodòntic, i que no fan més que servir de justificació demagògica de la principal mesura adoptada pel govern: la congelació salarial.

La preocupació per evitar augments de l'atur, que a algunes províncies del Sud ultrapassa ja el 10 per cent de la població activa, no es soluciona més que augmentant la taxa d'inversió, creant llocs de treball i mantenint en plena activitat els actuals. Cap de les mesures que s'han pres ara no es dirigeix a aquests objectius. Pretendre augmentar les nostres exportacions sense mesures específiques, davant d'un mercat capitalista mundial en plena crisi, quan les expectatives de creixement més optimistes parlen d'un 1'5 % anual i les de signe oposat d'un 1 o d'un 2 % per a aquest any, quan tots els països pretenen aconseguir la col·locació, als mercats externs, dels estocs excedents que no absorbeix el seu mercat interior, és pura política-ficció.

La limitació de dividendes als repartits els dos anys anteriors és una mesura demagògica, ja que 1973 i 1974 foren anys de superbeneficis i d'alts dividendes i que, a més a més, si l'accionista no rep el benefici com a dividend l'obté com a major valoració de les seves accions. Les mesures de tipus fiscal persegueixen clarament aplegar més fons per a Hisenda, la qual cosa suposarà un escàs impacte en l'ampli dèficit amb què es tancarà l'any i no suposa ni encara un lleuger intent d'escometre la reforma fiscal que exigeix la greu de-

fraudació pública que preval al país per part de les classes dominants.

Les confuses, incoherents i ineficaces mesures que s'adopten davant dels greus problemes que l'economia espanyola travessa, deixen de merèixer aquests qualificatius quan hom aborda el tema dels augments salarials, perquè de nou, com el 1939, 59, 67, 70 i 73, es pretén que sigui la classe obrera i els assalariats en general els qui paguin la factura principal i es procedeix al bloqueig encobert dels salaris en marcar que els seus augments no podran superar l'augment del cost de la vida "oficial" tot reduint a un escarrassit 3 per cent el marge excepcional de superació, fins i tot qual l'òrgan màxim de Sindicats planteja la necessitat d'una més gran participació de les rendes salarials en la renda nacional, ja que, des del 1972, el percentatge s'ha reduït notablement. Les crides a "produir més, produir a preus competitius i consumir menys" tenen aquí el seu clar destinatari. Es pretén que les millores en la productivitat es tradueixin en més i millors beneficis i no pas en més i millors salaris.

Les reformes que el nostre país necessita i espera des de fa 36 anys són les úniques que permetrien de reactivar l'economia: una reforma agrària que donés la terra a qui la treballa i que multiplicaria la producció, abaratiria el cistell de la compra, permetria millorar les nostres exportacions agrícoles i evitaria les importacions fabuloses que fem en productes alimentaris; una reforma fiscal que, tot redistribuint les càrregues impositives a favor de les capes més desfavorides, permetés finançar els serveis socials fonamentals: ensenyament, sanitat, infraestructura urbana, investigació, etc.; una reforma urbana que permetés avançar en la solució del problema de l'habitatge i en la millora de les condicions d'habitabilitat de les ciutats amb costos menors. El govern franquista està, però, paralitzat, lligat de mans pels interessos anacrònics que defensa i pel temor a les grans masses en lluita. No gosa frenar la inflació per l'augment d'atur que això pressuposa i per la por a les lluites obreres, però la pròpia inflació és generadora de tensió, l'alça del cost de la vida és escandalosa i erosiona els ingressos de funcionaris, professionals, jubilats, etc. Mesures reactivadores accelerarien encara més el procés inflacionari; però els empresaris veuen que, malgrat que no es frena la inflació, tampoc la reactivació no està a l'horitzó. En Trias Fargas, dirigint-se a la burgesia, reconeixia a "La Vanguardia" que el "cost de la llibertat" té una factura: la reforma fiscal que permeti de finançar a través de l'Estat els grans serveis que la nostra societat requereix. La reforma agrària és una necessitat que permetria crear un més ampli mercat interior a zones deprimides i abaratiria el cistell de la

compra per disminució dels preus reals, artificialment subvencionats. Fins i tot els empresaris catalans Cercle d'Economia reconeixen, en un ticle del 15 de març titulat "La cultura: un cuello de botella del rollo español", la necessitat d'aconar la tradicional política del règim.

Davant d'aquesta situació, és ur accelerar el final de la dictadura tal d'establir les bases que perm d'acabar amb les irracionalitats econòmiques que avui imposa el règim i dar realment la solució dels proble del país, en un marc que faciliti participació de tots els sectors cials i tots els pobles d'Espanya, a més a més, que els treballadors ganitzin de cara a la lluita co l'intent franquista de fer recaure vegada més sobre les seves costelles pes de les dificultats i errors la ponsabilitat dels quals recau, en nitiva, sobre la política dictatori

E. Codina

AMENAÇA CONTRA LA NATUR

Ha passat fa poc a les Corts el jecte de Llei d'Espais Naturals Pr gits, que ha suscitat la inquietud dignació de científics, universitar fins i tot funcionaris dels Ministe

A la Facultat de Biologia de la versitat de Barcelona s'ha denuncia caràcter regressiu del projecte, no en relació als altres països euro sinó també respecte a les normes ara vigents a Espanya.

Els crítics del projecte indi que: 1) Només es refereix a la pro ció de parcs naturals o reserves, a l'entorn físic en general, concn ment a la contaminació i degradació medi natural. 2) No parla per a re la protecció dels llits dels rius i l'atmosfera. 3) Només contempla la tecció i no la promoció del medi ral. 4) Exigirà una llei aprovada les Corts en cada cas i limita, tant, l'autonomia de l'Administraci cal i la necessària flexibilitat.

En la seva redacció no s'ha ti en compte un estudi exhaustiu de les gislacions europees sobre la que fet per ICONA (institució oficial).

Aquest projecte, si prospera, pot empitjorar encara més el medi, ja dramàticament degradat en alguns llo. És una manifestació més del menys de la dictadura per la riquesa col. tiva, pels interessos i la integ física del país; és alhora una exp sió de l'egoisme i avidesa dels més reaccionaris d'una oligarquia demnada per la història que, com a fa seu el lema: "Després de mi, el vi!"

Manifest de la reconciliació

Amb aquest títol, la Junta Democràtica d'Espanya ha fet públic un important document, lliurat simultàniament a la premsa a Madrid, Barcelona, València, Sevilla i París el passat 11 d'abril.

L'esmentat document analitza la situació política, exposa la trajectòria seguida per la Junta a partir de la seva constitució l'agost passat i -després de raonar la necessitat d'"un acte de ruptura democràtica de les lleis polítiques de la dictadura, que obri simultàniament a totes les classes i categories socials al procés constituent de l'Estat democràtic"-, conclou així:

"El moment de la 'ruptura democràtica', malgrat la seva evident proximitat, no pot ser fixat a data certa, com si es tractés d'un cop d'estat. Però pot ser accelerat per la voluntat i la capacitat d'acció política de les organitzacions i forces socials promotores de la democràcia. D'ací la urgència que s'integrin a la Junta Democràtica d'Espanya -que resta oberta sense haver adoptat cap acord d'estructura orgànica- les formacions polítiques i plataformes democràtiques que encara no ho han fet. En conseqüència: per tal d'impedir la continuïtat de la política econòmica de la "desocupació inflacionista" acceptada pel Govern (com anuncien la darrera dimissió i canvis ministerials), per tal d'impedir la continuïtat de l'aïllament internacional d'Espanya i per tal d'impedir la continuïtat de la ficció d'un Estat que no correspon jurídicament i políticament a la realitat social, la Junta Democràtica d'Espanya, estimant que els poders democràtics de la societat superen els poders reaccionaris, crida tot el poble espanyol, totes les classes socials, perquè accelerin el moment i trobin la forma de la "ruptura democràtica" del Règim, participant en les següents accions de RECONCILIACIÓ NACIONAL:

"1. Les Juntes Democràtiques, als seus respectius àmbits i sota la seva total autonomia, convocaran i coordina-

ran tota mena d'acció política o social capaç de moure pacíficament les masses devers objectius concrets d'interès per al conjunt de la població o per a sectors determinats d'ella, que puguin ser compartits per les classes socials oposades sense renunciar a les seves respectives motivacions o accions de classe.

"2. L'Assemblea de Catalunya, la Plataforma Unitària Basca i la Junta Democràtica de Galícia, són invitades a córrer a aquesta convocatòria amb les accions democràtiques peculiars de la seva identitat nacional, sota el signe polític de la restauració dels Estatuts d'autonomia, "dins de l'Estat espanyol".

"3. Les Juntes Democràtiques regionals són cridades a convocar també accions d'identitat regional, sota el signe polític de la instauració democràtica del poder regional dins de l'Estat espanyol.

"4. La Junta Democràtica d'Espanya, en el moment que determinin les accions parcials a què es refereixen els punts anteriors, convocarà i coordinarà a tot el territori espanyol una jornada d'acció democràtica, d'abstenció cívica de tota mena d'activitat laboral i empresarial, tant en el sector privat com en el sector públic, sota el signe polític de la RECONCILIACIÓ NACIONAL."

Estem segurs que els comunistes catalans s'esforçaran per difondre a tot arreu aquest document, que ha d'ajudar-nos a aconseguir que el poble de Catalunya estigui present a les accions que la Junta invita a promoure amb la perspectiva d'arribar a una "jornada democràtica" -equivalent pel seu significat a la Vaga Nacional preconitzada pel nostre Partit- i que facilitarà la incorporació de les forces de l'oposició catalana a l'alternativa democràtica general que la Junta propugna i representa.

Reunió bilateral entre l'Assemblea de Catalunya i la Junta Democràtica d'Espanya

COMUNICAT:

Reunides la Comissió d'Enllaç de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i una representació de la Comissió Permanent de la Junta Democràtica d'Espanya, després d'intercanviar diverses informacions i opinions sobre la situació política actual, han considerat:

- 1) L'interès d'ambdues representacions en la reunió que han tingut i en les conseqüències que se'n poden derivar per a l'enfortiment per la lluita democràtica.
- 2) La conveniència d'afavorir la creació i l'enfortiment d'organismes unitaris en la lluita per les llibertats democràtiques.

I acorden:

- 1.- establir la continuïtat d'aquestes reunions.
- 2.- difondre aquest comunicat en castellà i en català.

Març del 1975

Indoxina cap a la llibertat total

La derrota de l'imperialisme a Indoxina es consuma. Tota la poderosa màquina de guerra dels Estats Units ha esdevingut impotent davant d'uns pobles decidits a lluitar aferrissadament per la seva llibertat i independència, sostinguts per la solidaritat dels pobles de tot el món. La victòria alliberadora a Indoxina és un fet polític de gran transcendència històrica, que afebleix les posicions de l'imperialisme a tot el món i enforteix el gran front de la pau i de l'alliberament dels pobles i dels homes. És el cop més fort que l'imperialisme ha encaixat d'anys ençà.

A Viet-Nam del Sud i a Cambodja les forces patriòtiques avancen a pas de gegant. El titella dels ianquis a Cambodja, Lon Nol, ha fugit ja. A Saigon hom demana la dimissió de Van Thieu per tal de poder acabar una guerra que dura de cernis.

Una vegada més les forces revolucionàries de Viet-Nam i Cambodja ens donen un preciós exemple. L'ofensiva alliberadora ha estat ajornada fins al moment en què podia desfermar-se amb garanties que el poble patís el menor mal possible. És una guerra imposada per l'imperialisme, mai desitjada. Una guerra per la pau. El Front Nacional d'Alliberament de Viet-Nam del Sud i el Front d'Unitat Nacional de Cambodja i els respectius Governos Revolucionaris Provisionals, protagonistes d'un avanç victoriós espectacular, busquen tanmateix la negociació, la demanen i l'ofereixen cada dia. A Viet-Nam del Sud, les províncies alliberades són regides per una administració tripartita i les propietats particulars són respectades. No hi ha represàlies. L'objectiu és alliberar la pàtria, reconciliar-la i reconstruir-la.

La llibertat de Viet-Nam i de Cambodja està propera. És un triomf per a tots els pobles del món i tots hem de posar el nostre esforç per garantir la llibertat i la pau a Indoxina.

Un grup de civils conversa amb els soldats de l'Exèrcit d'Alliberament, després de la conquesta de Hue.

SEAT: eleccions sindicals i solidaritat

Després de les darreres lluites hi ha dos objectius que exigeixen l'atenció de tots els treballadors de SEAT i que presideixen els seus esforços: Preparar una candidatura obrera representativa i compromesa i dur-la a la victòria en les properes eleccions i, d'altra banda, però lligat fortament a aquest primer objectiu, prosseguir la lluita per la readmissió dels 341 acomiadats.

En l'esforç actual per multiplicar les accions, per petites que siguin, per coordinar-les, per tornar a fer assemblees i reunions a cada taller, l'objectiu central és, alhora, tant la designació democràtica dels representants obrers, com la discussió del programa en base al qual han de presentar-se.

A SEAT hi ha homes preparats que són, o poden ser, veritables dirigents i que poden oferir una clara alternativa obrera en les properes eleccions. L'anterior lluita per la representativitat real té així una forma concreta i importantíssima de manifestar-se.

El moment de les eleccions i tota l'activitat que les prepari són les ocasions més clares per a posar damunt la taula, i amb força, la plataforma reivindicativa dels 18 punts, encara no aconseguida, i ressaltar d'entre ells: L'amnistia sindical i política i especialment la READMISSIÓ com objectiu que, per damunt de tot, cal imposar. La garantia del lloc de treball davant de totes les amenaces de reduccions i reajusts. L'efectiva imposició dels drets obrers i sindicals...

La importància d'aquestes eleccions és prou evident. Per això cal combatre fermament dos greus perills. El primer és el refús a la participació electoral que es nota entre bastants treballadors. És una expressió de refús a l'Organització Sindical pel paper negatiu i antiobrer que ha jugat durant les lluites de SEAT. Però és també una actitud que, si bé pot ser comprensible, no és conseqüent amb els interessos veritables dels treballadors de SEAT en un moment en què la seva lluita necessita reorganitzar-se, i conquerir plataformes més àmplies i sòlides. Caldrà, doncs, una audaç i pacient tasca de discussió i explicació dins i fora de l'empresa.

L'altre perill, menys important si es vol, però que no pot menysprear-se, és la preparació, per part de l'Organització Sindical i de l'empresa, d'una candidatura "grogà" integrada per treballadors de més o menys bona fe, però no compromesos activament ni amb la lluita de SEAT ni amb les seves més importants reivindicacions. L'experiència de jurats ja no solament venuts a l'empresa sinó febles i indecisos és prou clara com per a impedir que aquesta can-

didatura s'imposi.

L'altra qüestió urgent és la solidaritat. Aquí s'ha fet molt, però resta encara molt més per fer.

La solidaritat econòmica amb SEAT té xifres molt elevades. Gairebé sis milions de pessetes han estat recollits i distribuïts a raó de 5.000 pessetes mensuals a cada acomiadat. Malgrat tot, això és insuficient. Avui només queden en caixa 130.000 pessetes i únicament un gran esforç de tots els treballadors i de tot el poble pot continuar fent possible la subsistència econòmica d'uns homes que, per ser acomiadats de SEAT, troben grans dificultats al moment de buscar treball.

Cal que també s'intensifiqui la solidaritat combativa. Les accions portades a terme per treballadors i veïns de Sant Boi o Santa Coloma arrencant protecció oficial de l'Ajuntament són un exemple a generalitzar. La conquesta d'una caixa de solidaritat permanent als locals de la CNS de Via Laietana cal que es transformi, no tan sols en un centre de recull de diners, sinó de presència activa de delegacions de treballadors, d'estudiants, de veïns de les barriades... fent així evident que l'objectiu de readmissió dels acomiadats de SEAT és una lluita de tot el poble contra la repressió, pels drets sindicals i polítics i per la llibertat.

OLIVETTI: obrers i veïns plegats

Vàries entitats legals del Poble Nou varen aconseguir, fa unes setmanes, una entrevista formal amb la direcció de l'empresa Olivetti per tal de sol·licitar la readmissió dels acomiadats. No ho hem de considerar com un fet aïllat més. Aquest esdeveniment forma part d'un dels aspectes més nous potser de la ja llarga lluita d'Olivetti: la seva constant projecció cap al barri.

Es tant projecció àmplia, transformada, en certa forma, en suport de masses per l'explicació dels vaguistes als carrers i mercats de la zona, com relació dels dirigents obrers més caracteritzats amb les entitats i personalitats representatives del barri. Hi va haver alhora la solidaritat amb l'acció obrera (recollida de diners, cartells, circulars informatives, articles a "4 Cantons", homilies parroquials, assessorament jurídic des de la vocalia laboral...) i la convergència d'objectius, plas-

PEGASO: comitè de control obrer

Arran d'un accident que va costar l'amputació de la mà esquerra a un company degut a les condicions deficientes de seguretat, els treballadors van decidir d'organitzar, nosaltres mateixos, la seguretat a la fàbrica. Per a aquest fi, a partir d'assemblees i reunions a plies per seccions i línies, foren elegits un representant per cada secció per tal de constituir el COMITÈ DE SEGURETAT I HIGIENE.

Aquest comitè ha quedat compost per 28 companys a la Sagrera i 18 a Zona Franca. Per a les qüestions tècniques fou elegida una Permanent de 10 representants, 5 per cada factoria.

Des d'aquell moment, tot i que el comitè, per motius difícils de precisar no està encara "legalitzat", ve funcionant, amb la força que li dona la participació total del conjunt dels treballadors de la fàbrica. I l'empresa no posa massa inconvenients. En aquests temps tan breu ja han estat resolts nombrosos problemes que estaven pendents.

De cara a les properes eleccions sindicals, creiem que aquesta experiència pot ser model per preparar-les de forma unitària. Hi ha l'intent d'abordar les eleccions sobre la base d'erigir una candidatura Àmplia, Democràtica i Representativa. Amb aquest propòsit s'ha distribuït una enquesta, es fan discussions en assemblees, reunions, etc., per tal de fer anar endavant aquesta candidatura i, a partir d'aquí, elaborar un programa que expressi les aspiracions del conjunt dels treballadors de Pegaso.

Corresponsal

mada en un document signat per nou entitats de la zona en el qual abordem les solucions polítiques de fons: des de la representativitat, necessitat de democràcia i diàleg a tots els nivells.

En tot cas és aquesta una lluita obrera que tracta d'arrelar al barri i troba un clima favorable; que aixeca simpatia i solidaritat entre els veïns i propicia la convergència entre diversos sectors. El resultat, encara incipient, no és pas casual ni momentani: ben al contrari, reflecteix la maduresa de les condicions per a la Vaga Nacional.

El 19 d'abril expira el termini que té l'empresa per a pronunciar-se sobre la sentència de READMISSIÓ. La unitat d'obrers i veïns és, en qualsevol cas, a més a més d'una pressió actual, millor garantia per a aconseguir una gran victòria.

Catalunya davant del canvi

A l'anterior número de TREBALL vàrem publicar la notícia de la recepció oferta pel Parlament Europeu a la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA el darrer 12 de març, notícia que vàrem rebre poc abans de tancar la nostra edició. Després, MUNDO OBRERO ha relatat i comentat àmpliament els actes protagonitzats a Estrasburg el 12 de març per la JDE, que subratllen l'audiència internacional d'aquesta en tant que representació de l'oposició antifranquista espanyola i embrió del futur poder cridat a negociar la incorporació del nostre país a l'Europa comunitària.

El reconeixement "de facto" de la Junta Democràtica d'Espanya pel Parlament Europeu es deu indubtablement -com assenyala Santiago Carrillo al MUNDO OBRERO del 19-3-75- al fet que la Junta representa forces molt àmplies i que el seu programa reflecteix les aspiracions de la immensa majoria dels espanyols. Però es deu també, i no pas en mesura més petita, al fet que ens trobem a la vigília del canvi que marcarà la fi del règim dictatorial i l'infantament de la democràcia.

Podríem dir que els actes d'Estrasburg, divulgats profusament per diaris i revistes legals, testimonien que, en certa mesura, el canvi ha començat ja.

Idèntica conclusió suggereixen altres fets que s'esdevenen entre nosaltres, com el desenvolupament del Claustre de Bellaterra o l'amplíssim moviment en suport de la iniciativa de celebrar un Congrés en Defensa de la Cultura Catalana, ambdós projectats obertament cap a una situació democràtica.

Es clar que la part de canvi que hi ha a cada un dels esmentats esdeveniments no constitueix encara el canvi propiament dit, que requereix inevitablement el canvi de poder, la ruptura democràtica que preconitzem els comunistes i altres forces polítiques. Però, indubtablement, la ruptura democràtica apareix ja a l'horitzó amb una força que ningú no pot desconèixer.

Això planteja als partits i personalitats democràtics de Catalunya responsabilitats històriques perquè els terminis del canvi, la manera com s'haurà de produir i el caràcter del futur poder provisional dependran, en una o altra mesura, de la participació catalana a la direcció de la lluita antidictatorial a nivell de tot Espanya.

L'oposició catalana, representada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i per l'Assemblea de Catalunya, va ser durant anys el promotor principal de l'acord general entre les forces democràtiques d'esquerra i de dreta, sense cap excepció,

del conjunt de l'Estat espanyol. Però en constituir-se l'any passat la Junta Democràtica d'Espanya -com a resultat, en gran part, de la tasca feta per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i amb una orientació coincident amb la d'aquesta-, la majoria de les forces polítiques catalanes varen adoptar una actitud d'espera que les ha col·locat a remolc dels qui dificulten i retarden l'acord general que Catalunya i els altres pobles d'Espanya necessiten.

Aquesta actitud d'espera podia justificar-se en els seus inicis en la creença que la incorporació a la Junta dels partits i grups d'altres parts d'Espanya que no hi eren inclosos estava a tocar. Però després del temps transcorregut i quan el canvi apareix com una prometença propera, és evident que l'absència d'una representació unitària de Catalunya a la JDE representa un fre al desenvolupament dels esdeveniments i una renúncia a defensar com cal els drets i interessos del poble català des de l'organisme cridat a constituir la base del futur Govern Provisional espanyol.

Alguns raonen la seva oposició a l'ingrés de les forces polítiques catalanes a la JDE en el fet que el punt novè del programa d'aquesta no explicita clarament el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i el dret del poble català a l'autodeterminació. Tanmateix la Junta ha explicat, després de publicar el seu programa, que no trobarà cap inconvenient en el fet que les forces democràtiques catalanes instaurin un Govern Provisional de la Generalitat -investit de les prerrogatives assenyalades en l'Estatut d'Autonomia de 1932- en el moment de la ruptura que acabi amb el franquisme i que instal·li a Madrid un Govern Provisional de Reconciliació Nacional. El punt novè de la Junta no contradiu pas els programes de la CCFPC i de l'Assemblea de Catalunya, que reivindiquen l'Estatut de 1932 com a marc legal del període provisional i com a via per arribar a l'exercici del dret d'autodeterminació pel poble català.

Nogensmenys, hem de ser conscients que l'aplicació d'aquests propòsits programàtics dependrà, en gran mesura, de la correlació de forces que existeixi al carrer a l'hora del canvi i del pes de les forces polítiques catalanes i els seus aliats més conseqüents -entre ells el Partit Comunista d'Espanya- als òrgans de poder provisional a nivell de tot Espanya.

Per això considerem urgent que la CCFPC, l'Assemblea de Catalunya i totes les forces catalanes d'oposició s'uneixin decididament a la Junta Democràtica d'Espanya en la recerca activa de la unitat general que el canvi reclama.

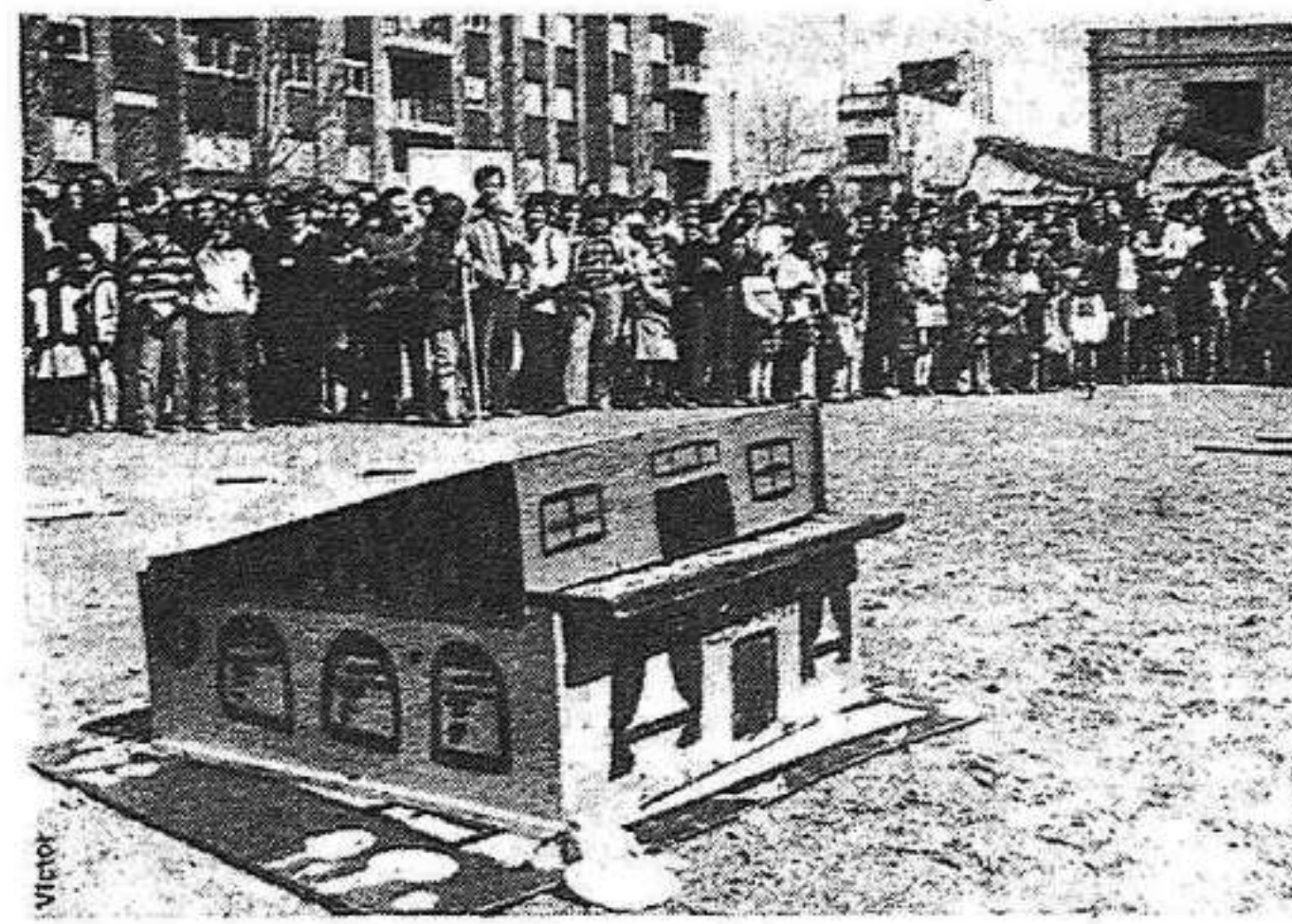
El premi Nobel per a en Xirinacs

La "Comissió pro Nobel de la Pau Xirinacs" continua obtenint adhesions, entre elles les del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics del Club d'Amics de la UNESCO, d'Amics de la Ciutat, del Col·legi d'Enginyers Industrials i del Col·legi de Doctors i Llicenciats, que vénen a afegir-se a les que ja hi havia.

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, en suport d'aquesta demanda ciutadana, crida "...a la mobilització de tot el poble a donar suport a la campanya del Nobel per a en Xirinacs i a utilitzar totes les formes de lluita que aquesta campanya permet. A ningú no escapa que, en aquesta campanya, parlar d'en Xirinacs vol dir parlar de la lluita del món obrer, dels camperols, de l'Assemblea de Catalunya, de l'església progressista, de l'amnistia, de la nostra gran reivindicació nacional".

Els comunistes hem d'estar a les primeres files d'aquesta justa demanda.

Volem l'escola!

Els terrenys de la Pegaso a Sant Andreu estan desocupats des de fa nou mesos. Tenen la qualificació de zona escolar des de fa més de tres anys.

Recordem que el juny de l'any passat els veïns de Sant Andreu i la Sagrera varen fer un magnífic acte de protesta cívica amb l'ocupació pacífica dels terrenys i la col·locació simbòlica de la primera pedra de l'escola que volen.

Després d'innombrables gestions prop de l'Ajuntament, les coses continuen com estaven.

Cansats d'aquesta situació, els veïns de la Sagrera i Sant Andreu han fet una altra protesta de masses el dia 19 de març passat, amb manifestacions pel carrer, pancartes, altaveus i col·locació d'una maqueta de la desitjada escola en els terrenys de la Pegaso.

La fotografia mostra un aspecte d'aquest acte popular.

OLIVETTI: Readmissió!

Tensos dies de nerviosa activitat s'han transformat en una desbordant alegria en conèixer-se la sentència de Magistratura: acomiadament improcedent.

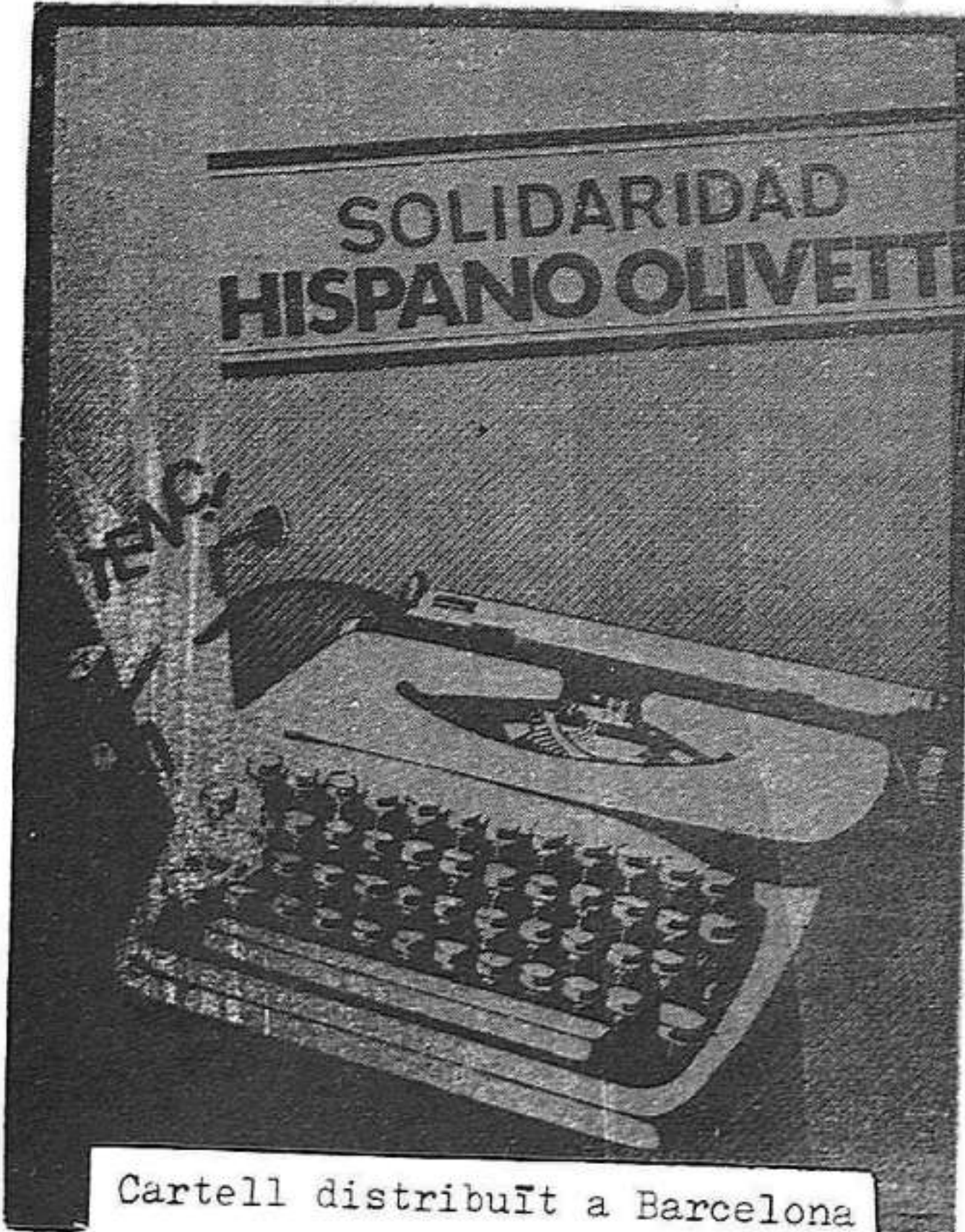
Els 27 treballadors i els 3 càrrecs sindicals que han optat per anar fins al final en la DEFENSA DEL LLOC DE TREBALL (recordem que uns altres 25 varen acceptar les indemnitzacions) veuen, amb aquesta primera victòria, aplanat el camí cap a la READMISSIÓ efectiva, que exigirà encara l'acció solidària obrera i ciutadana.

Convé fer ressaltar que, amb la seva decisió, la Magistratura fa l'orni a les pressions del Govern i es nega a repetir el tristament cèlebre "afer SEAT"; alhora que la mateixa empresa, en el judici, si bé va mantenir els acomiadaments, va evitar deliberadament adoptar una actitud policíaca. Es devé evident que ambdues coses són fruit, a més a més de la lluita a Olivetti, de la pressió democràtica general que al país pesa cada dia més en tots i cada un dels esdeveniments.

Per bé que els embolics legals concedeixen l'opció a l'empresa, els acomiadats ja han expressat la seva invariable decisió de tornar als seus llocs de treball. A l'uníson, la fàbrica s'ha posat en moviment: recollida massiva de signatures, delegacions, assemblees... Ningú no perd de vista, a més a més, el pes de SIS MESOS DE LLUITA UNITÀRIA pel conveni, amb més d'UN MILIÓ I MIG d'hores/home de vaga i desenes d'assemblees amb elecció de delegats per a la negociació, com també manifestacions al carrer, anar a altres fàbriques, recollida de DOS MILIONS de pessetes...

Cal destacar, com un exemple de solidaritat internacional, els aturs coordinats en ajut dels treballadors de l'Olivetti de Barcelona que es varen fer a totes les fàbriques Olivetti italianes.

Tot plegat un formidable ariet que, empenyut per les accions en marxa, obrirà les portes als dirigents representats!

Cartell distribuït a Barcelona

Eleccions sindicals

Transcrivim, per la seva significació, el següent document, publicat al núm. 58 de LUCHAS OBRERAS:

"DECLARACIÓ QUE FORMULEN ELS REPRESENTANTS SINDICALS DEL METALL DEL BAIX LLOBREGAT:

Reunits en assemblea, manifestem com a ineludibles els següents punts, per tal de sotmetre'ls a posterior discussió i aprovació per la base dels treballadors, però amb els quals creiem interpretar el sentiment de la majoria dels obrers que representem:

1. Necessitat que les eleccions sindicals siguin celebrades el mes de maig, tal com va expressar el Ministre de Relacions Sindicals, tot puntualitzant que siguin al cent per cent a tots els nivells.
2. Necessitat d'un Sindicat únic, obrer, democràtic i independent de tot poder polític i absolutament separat de l'organització patronal, com també de l'Administració.
3. Necessitat de la proclamació urgent del dret de vaga, així com dels de reunió i associació.
4. En el camí cap a la consecució d'aquests objectius obrers, proclamem que no acceptem cap acomiadament a cap de les nostres fàbriques i tallers resultant de les lluites col·lectives que en frontin els treballadors, en defensa de les seves justes reivindicacions, amb el capital."

Aquest document obrer, clar i contundent, ha estat signat per tots els Presidents i Vicepresidents de les UTT del Baix Llobregat i més de 400 càrrecs sindicals. Els seus plantejaments són vàlids per a tots els treballadors dels diversos rams i han d'esdevenir bandera de mobilització obrera de cara a la consecució de les eleccions sindicals.

Solidaritat obrera amb PORTUGAL

El Secretariat de la Coordinadora General de les CC.OO., reunit el 16 de març, ha enviat als treballadors portuguesos, a través de la Intersindical, una salutació que diu, entre altres coses:

"(...) manifestem als treballadors i al poble de Portugal el nostre ple reconeixement i suport al vostre combat enfront dels intents de la reacció feixista."

"La vostra estreta unitat ha estat i continuarà essent la garantia més segura de triomf al costat del

Lluites i victòries a la Construcció

La victòria dels treballadors "Construcciones y Contratas" a les obres de la Bonanova, s'emmarca en les accions del ram per la garantia dels llocs de treball i pel conveni, 6.500 pessetes setmanals per a l'oficial 4.750 per al peó (en demanaven 6.500 5.500), 44 hores de treball a la setmana (dissabtes festa), i menjadors i altres mesures de seguretat i higiene han estat conquerides pels treballadors amb la seva lluita.

S'han reincorporat ja 153 dels acomiadats de "Huarte", de Barcelona 320 dels 400 acomiadats de les obres dels Monjos. Continua plantejada la lluita per la seva readmissió total.

Avança la difusió i discussió, entre els treballadors del ram, de l'avantprojecte de 19 punts per al proper conveni que ha d'entrar en vigor al juny. Aquest avantprojecte ha estat ja aprovat en assemblees de càrrecs sindicals a Sabadell i Mataró i en assemblees de càrrecs sindicals i treballadors al sindicat de Barcelona.

D'altra banda, el document de la U provincial de Barcelona on, a més a més de donar compte de la denúncia del conveni, es demana als càrrecs sindicals que consultin els treballadors sobre les reivindicacions per al conveni, de servir per a una superior difusió i discussió i suport de l'avantprojecte de 19 punts.

A moltes obres avança l'elecció de representants perquè formin part de la comissió deliberadora. I, amb això, s'avança també en la preparació i realització de les eleccions sindicals.

Els acomiadats incrementen la seva activitat a diferents localitats de Baix Llobregat, a Santa Coloma de Gramenet, a Badalona... Exigeixen feina i una assegurança d'atur per a tots a salari real.

Corresponsal

Moviment de les Forces Armades."

I acaba amb les paraules següents: "Els treballadors espanyols considereu les vostres victòries com a pròpies i ens omple d'alegria la resposta que heu sabut donar a la reacció. Us assurem el nostre suport total en el camí emprès en la construcció d'un Portugal pròsper i democràtic."

Seguint aquest exemple, convé mantenir alerta el nostre poble davant els perills que puguin amenaçar la jove democràcia portuguesa i viva la vigilància solidària.

Ajuntaments i escoles catalans i democràtics!

Barretines i botifarres han acompanyat la "tournée" del Príncep per Catalunya, posant de manifest com entén el fet nacional aquell que alguns, que es consideren demòcrates, qualifiquen ja de "rei".

Paral·lelament, el governador Martín Villa, en un intent d'explicar que el govern "oberturista" dona importància a la llengua catalana, es treu del damunt el problema deixant-lo sota la responsabilitat d'en Masó i definint com "nul·lo de pleno derecho" (per qüestions de procediment!) el nefast i esclafador acord del consistori dit de Barcelona.

Mentrestant, el Ple de la Diputació i el reconegut feixista i espanyolista Samaranch aproven 30 milions per ensenyar català als professors.

Són pocs, doncs, els passos donats pel govern en el sentit de donar mínima satisfacció a les exigències del poble català i intentar d'impedir mobilitzacions més àmplies. Però aquests pocs passos, pel fet de provenir d'un règim que ha privat de tots els drets els diversos pobles de l'Estat espanyol i ha perseguit durament les llengües autòctones d'aquests pobles, són una mostra de la seva feblesa, un índex de la descomposició de la dictadura que es veu cada dia més arraconada pel combat popular.

Arraconats també, i amb llàgrimes als ulls, es veuen aquells qui, com en Masó, han intentat d'imposar la raó de l'apoliticisme i han pretès de ser demòcrates a l'interior d'un règim que no pot tolerar-ho. El Masó d'aquests dies és una escenificació plàstica de la trista figura del possibilisme.

La resposta popular no s'afebleix, si no que s'estén. Amb Barcelona i Girona, és avui tot Catalunya que reclama no sols la dimissió dels regidors, sinó també la normalització del català i la democràcia. Són ja més de 90 les entitats signants de l'escrit "de les 47 entitats" i està en marxa una àmplia recollida de signatures personals; al Congrés de Cultura Catalana, són unes 150 les entitats que s'hi han adherit.

Replegament franquista

En una recent declaració, el Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, situa -com fèiem nosaltres al darrer número de TREBALL- les negatives dels regidors en la perspectiva de l'autodeterminació de Catalunya. Aquestes negatives -diu- han tingut una virtut: "recordar, als qui ja ho havien oblidat o als qui ho ignoraven, que la llengua i la cultura catalanes han estat implacablement perseguides pel franquisme i que la seva llibertat i el seu ple desenvolupament només es poden produir amb la derrota de la dictadura feixista, amb un canvi democràtic i amb el 'restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats (democràtiques) a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació', com diu el punt programàtic 3er de l'Assemblea de Catalunya".

"En aquest context -segueix dient-, no ens pot enganyar el fet que les autoritats franquistes intentin avui manobres de 'tolerància' envers certes manifestacions catalanes fins ara no permeses." Aquesta política, manipulació barroera, "neix d'un replegament tàctic, forçat per les debilitats i contradiccions del règim i per la formidable combativitat del moviment de masses democràtic pels drets nacionals de Catalunya. En aquest sentit, les maniobres del governador civil de Barcelona, que ha intervingut de manera decisiva en la palinòdia que van haver de cantar els 'consejales' barcelonins l'endemà mateix del ple municipal, no ens poden fer oblidar que, en aquesta província, ell és precisament el representant més qualificat del govern que té subjugat el poble català i que impedeix que es manifesti en llibertat la seva cultura nacional. Les maniobres franquistes, doncs, només poden enganyar certs sectors que amb simples retocs formals a l'actual situació -insostenible per a tothom- ja es mostrarien satisfets: ús

'públic' del català, però no ús oficial; ensenyament del català (optatiu), però no ensenyament en català; algun diari en català, però no catalanització massiva de la premsa; emissions radiofòniques o televisives en català, però no ràdio i televisió catalanes, etc. En definitiva, 'regionalismo bien entendido' sí, però no autodeterminació del poble català."

Aquesta declaració porta com a títol i com a lema "Per uns ajuntaments i unes escoles catalans i democràtics".

El paper dels comunistes

Cal que els comunistes ens situem al capdavant d'aquest combat, enténent -com ho ha fet històricament el P.S.U.C.- que la lluita pels drets nacionals no és sols un punt fonamental per a la més àmplia convergència a Catalunya avui i un element indispensable per a l'organització i realització de la Vaga Nacional, sinó també una component estratègica de molta més amplitud. Efectivament, entorn del fet nacional es troba un dels nusos essencials entorn del qual s'ha de forjar la unitat del poble de Catalunya de cara al combat per una democràcia socialista, i avui ja podem preveure que serà un dels aspectes a partir del qual la burgesia intentarà dividir les classes populars.

F. Seguí

Segrest a Girona

"El 13 de gener del 1974 ingressava a la presó de Girona Xavier Corominas i Mainegre, sota l'acusació de propaganda clandestina i associació il·legal. La seva privació de llibertat s'esdevenia en base a l'actuació laboral i reivindicativa mantinguda per un grup de treballadors a la fàbrica Torras Hostenc.

"Catorze mesos després dels fets, resta a la presó, en espera d'un judici que no arriba, constituït en l'únic pres polític de la inhibida societat gironina."

Amb aquestes paraules comença un article editorial del número del 22 de març de 1975 de la revista PRESENCIA, en el qual es denuncia aquest cas de segrestament d'un obrer de vint-i-cinc anys per haver complert amb els deures que li imposà la seva consciència de classe.

Des de les nostres planes exigim la llibertat d'en Xavier Corominas.

Volem els ajuntaments i l'escola, Catalans i Democràtics!

Cartolina distribuïda darrerament a Catalunya

Vida del Partit

Ajut al Partit

Llista nº 1

BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 7 sectors) 67.637 pessetes; l'Hospitalet de Llobregat, 14.920 ptes; Badalona, 5.276 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 9.500 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.350 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Cornellà-Sant Joan Despí, 2.640 ptes; el Prat de Llobregat, 2.029 ptes; Molins de Rei, 134 ptes; Sant Feliu de Llobregat, 5.800 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 5.385 ptes; Sant Boi de Llobregat, 2.948 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell, 6.575 ptes.- **VALLÈS ORIENTAL:** Granollers, 375 ptes; Mollet, 1.600 ptes.- **TARRAGONA:** 12.075 ptes.- **GARRAF:** Vilanova i la Geltrú, 1.000 ptes.- **MONTSIÀ:** Amposta, 2.133 ptes.- **MARESME:** Calella, 400 ptes.- **CML.LULA DEMOCRÀCIA** (2 donatius), 1.250 ptes.

Total: 143.027 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 19 donatius, 3.553 ptes; Grup Cisneros, 1.005 ptes; A. i P., 6.000 ptes; Albert Salou 400 ptes; El retratista, 2.000 ptes.

Total: 12.958 ptes.

Total de la llista nº 1 : 155.985 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

Comitè de Barcelona i col.laboradors: De G.C., 500 ptes.- **Tarragona:** Valentina, 375 ptes.- **Sant Adrià de Besòs:** Simpatitzants de FECSA, 600 ptes.

ACABA DE SORTIR:

revista teòrica y política del partido comunista de España

TEMAS EN ESTE NUMERO

- El primer informe de la Declaración del Pleno del Comité Ejecutivo
- La ofensiva obrera
- El primer informe del Comité Ejecutivo
- ¿Qué papel le cabe al Partido Comunista en la lucha por la paz?

TITO

Lucha por el derrocamiento del gobierno fascista

Un documento del P.C. de China

Libros

"Mañana, España" de Santiago Carrillo

Nº 76
cuarta febrero
1975

Constitució del Comitè Comarcal al Baix Llobregat

Aquest nou òrgan important del PSUC ha dedicat la seva primera reunió a la discussió de la declaració del Ple del C.E. del PCE i a examinar i resoldre les tasques polítiques immediates que cal abordar a la comarca.

La discussió de la declaració i dels fets ocorreguts posteriorment a la seva publicació -considerats en la llarga resolució- han portat a un acord general amb totes les posicions del document.

"Remarquem especialment l'enorme significació democràtica de la campanya per la normalització de la llengua i la cultura catalanes, cap a un congrés de la cultura catalana, eix de convergència que aquest comitè fa seu", llegim en aquesta primera part de la resolució adoptada, que la falta d'espai no ens permet ni intentar resumir.

I, més endavant:

"El Comitè s'ha felicitat pel reforçament polític i organitzatiu que suposen els constants ingressos de nous militants al Partit i, especialment, els ingressos col·lectius de BR de Catalunya i OCE (BR) que, a la nostra comarca, representen un salt endavant del nostre Partit, tant pel nombre com per la qualitat dels seus militants."

Per fi, el Comitè ha resolt:

- 1r. Avançar en la presència política del Partit (a través de la propaganda i de tot tipus d'actes i reunions).
- 2n. Potenciar el treball unitari de cara a la formació d'assemblees democràtiques a nivell de cada una de les localitats.
- 3r. "Iniciar una ampla tasca d'explicació i difusió de la batalla política de cara a les pròximes eleccions sindicals: en la perspectiva de l'ocupació de la CNS, cap al sindicat únic, democràtic, representatiu i independent. Per un programa obrer de ruptura democràtica."
- 4t. Assumir la campanya "Promoció Llibertat". (A més a més dels objectius propis de la campanya, centren també l'atenció en els pobles en els quals no hi ha encara organització del Partit i en els camperols).
- 5è. Posar en marxa tot el Partit per aconseguir la difusió de MUNDO OBRERO setmanal. Sumar-se a la campanya econòmica dels 200 milions.
- 6è. Saludar els heroics pobles germans de Cambodja i Vietnam. Adhesió plena a la política internacional del Partit.

De Mataró al Vietnam Mataró rep el premi de la campanya d'ajut a TREBALL

Coronant la campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i propaganda del Partit, una delegació del Comitè Executiu del P.S.U.C. s'ha entrevistat amb el Comitè Local de Mataró i alguns altres companys d'aquesta localitat que s'han destacat en la campanya, per tal de lliurar-los el premi ofert a l'organització que se situés en primer lloc de la classificació: un tros d'ala d'un bombarder ianqui B-52 abatut per l'artilleria vietnamesa amb el qual havia estat obsequiat el nostre Secretari General, Gregori López Raimundo, en el curs del seu viatge a la R.D. de Vietnam, en 1974.

Publiquem la carta que el Comitè de Mataró ha enviat, amb aquesta ocasió, als companys vietnamesos:

"Als companys vietnamesos, al poble de Vietnam:

"La nostra organització ha ocupat el primer lloc en la campanya d'ajut econòmic a 'Treball' i a la premsa i propaganda del P.S.U.C. Fa uns dies vam rebre amb emoció i orgull el premi que la direcció del nostre Partit havia establert per a l'organització que ocupés el primer lloc de la campanya. Es tracta d'un tros d'ala d'una fortalesa volant ianqui B-52 abatuda en terra vietnamesa.

"Per a nosaltres, comunistes de Mataró, el significat simbòlic d'aquest premi incorpora tot el contingut que per a nosaltres representa l'interclassisme proletari. La lluita del poble vietnamès contra l'imperialisme ianqui es fon i s'agermana, en aquest tros de B-52, amb la nostra lluita contra el feixisme franquista. La vostra lluita victoriosa és la nostra.

"Quan el poble vietnamès es troba a un pas del seu complet alliberament de l'imperialisme i de l'enderrocament del règim titella de Van Thieu, els comunistes de Mataró i amb nosaltres tot el poble espanyol ens trobem també a la recta final de l'enderrocament de la dictadura del general Franco.

"El vostre triomf final, al qual hem aportat sempre tot el nostre esforç solidari, és un estímul per a totes les poblacions del món que estan subjugades i, en particular, per al desenllaç no llunyà de la nostra pròpia lluita.

"Des d'avui sentim amb molta més força els lligams fraternals que ens uneixen al poble vietnamès, al qual enviem les nostres salutacions proletàries.

"Comitè de Mataró del P.S.U.C.

"27 de març de 1975."

Mobilització dels d'Arts Gràfiques

Continua el procés d'assemblees, a l'Organització Sindical de Barcelona, dels enllaços i jurats de tota la província. Estan en conflicte col·lectiu els tres convenis del sector: Arts Gràfiques, Manipulats de paper i cartó i Editorials. Davant de l'actitud tancada de la patronal, els treballadors varen acordar, en la passada assemblea del dia 21 de març, donar un marge fins el dia 8 d'abril perquè fossin tingudes en compte les seves reivindicacions. Es va acordar que, en cas contrari, es faria un atur d'una hora a tota la província i es va convenir una nova assemblea per al dia 7 en la qual s'havia de revisar l'acord i l'organització concreta.

Arribat el dia 7, varen participar a l'assemblea prop de 700 treballadors. Després d'un llarg debat es va acordar mantenir-se en les peticions, els eixos fonamentals de les quals són: 40 hores setmanals, 5.000 pessetes d'augment lineal, jubilació als 60 anys, 30 dies de vacances, cent per cent de la seguretat social a càrrec de les empreses, etc. Igualment l'assemblea, que va romandre tancada simbòlicament als locals de l'Organització Sindical, va elegir una comissió de quatre companys que, com a delegada dels tancats, es va entrevistar aquella mateixa tarda, a las 5'30, amb el Ministre de Treball, al qual van plantejar la situació i les exigències dels treballadors. El Ministre es va comprometre que es dictaria laude en 5 dies i que aquest laude recolliria les reivindicacions. L'assemblea, en prova de bona voluntat, va acordar concedir aquest marge posposant l'atur, per demostrar així que la situació actual és fruit de la posició tancada de la patronal. Va quedar convocada una nova assemblea per al dia 21, dilluns.

Lluites i victòries a la Construcció

A les obres de l'autopista Sabadell-Terrassa els treballadors han aconseguit: eleccions sindicals, IRTP a càrrec de l'empresa (que vol dir de 1.600 a 3.000 pessetes al mes per als treballadors), augment de 100 pessetes al dia per als peons i 60 per als oficials, elecció del comitè de seguretat i higiene. Després de la darrera paga els treballadors han recaptat 31.600 pessetes per ajut a la vídua d'un treballador, mort en accident, l'enterrament del qual fou un extraordinari exemple de solidaritat proletària.

A "Construcciones y Contratas" l'empresa pretenia fer la tupinada amb unes eleccions fantasmes, teòricament fetes a les oficines centrals de Barcelona. Els treballadors, tècnics i administratius han denunciat la maniobra i ja s'han convocat autèntiques eleccions.

A Agroman de la Zona Franca els treballadors fan vaga des de fa alguns dies. Exigeixen la readmissió d'uns companys acomiadats, l'anul·lació de diverses sancions, 5.000 pessetes de salari a la setmana i condicions de seguretat i higiene.

S'han fet assemblees de càrrecs sindicals a Martorell (50), Cornellà (40) i Manresa. A les dues primeres es varen discutir i aprovar els 19 punts de l'avantprojecte del conveni. A Manresa es varen aprovar també alguns dels punts principals.

Va endavant el procés d'elecció de treballadors perquè formin part de la comissió deliberadora. Fins ara s'ha concretat ja a obres de: Construcciones y Contratas (Martorell i Bonanova), Copisa, Portolés (Vallirana), Agroman (Zona Franca), Autopista Sabadell-Terrassa, G. Serrano (Badalona) i en assemblees als sindicats de Barcelona i Mataró.

Alguns dels principals punts dels 19 de l'avantprojecte són: Garantia de llocs de treball per a tots els treballadors del ram. Salari mínim de 5.500 pessetes setmanals per 40 hores de treball en 5 dies. Cent per cent del salari real en cas d'atur, accident, malaltia, viduïtat. Fixos de plantilla als 15 dies. Tres pagues de trenta dies a salari real i 30 dies de vacances. Amnistia. Anul·lació de l'article 103. Drets de vaga, assemblea, reunió, associació i expressió.

Una lluita per la llibertat d'expressió

L'escalada governamental feta d'expedients administratius, multes, segrests, suspensions de periòdics i revistes, en la seva rabiosa marxa intimidatòria, ha introduït una nova sanció en la ja extensa panòplia: l'empresonament.

Els fets són coneguts: El dia 25 de març "El Correo de Andalucía" titulava: "Destí: Portugal? 7.000 homes desembarquen a Rota". L'endemà, malgrat els desmentiments tant de la Direcció General de Coordinació Informativa, d'inserció obligatòria, com de l'ambaixada USA, el periòdic sevillà repetia la notícia, complint així amb la funció informativa i d'alerta de l'opinió pública que ha de jugar la premsa.

Després del parèntesi de Setmana Santa, el senyor Federico Villagrán Sustillo, director del diari, és tancat a la

presó sense més ni més.

Emmordassar, però, els homes que viuen avui aquí, en aquesta soferta Pell de Brau, ja és superior a les forces d'un règim que, per caduc, és acabat: Unànime solidaritat dels periodistes espanyols a través de les Associacions de la Premsa, cartes, telegrams, etc., reclamant la llibertat immediata del senyor Villagrán; manifestacions a la Universitat de Sevilla encapçalades per la Junta Democràtica Universitària; lliurament d'una petició, que reunia més de 4.000 signatures, al cardenal Bueno Monreal per una delegació de més de mil persones concentrades davant del Palau Arquebisbal; visita del cardenal a l'empresonat...

El dissabte dia 5, atur de mitja hora de totes les redaccions dels diaris

barcelonins -incloses les de "Solidaridad Nacional" i "La Prensa"- i de les agències "Cifra" i "Europa Press".

Per fi, el dia 7, llibertat provisional del director d'"El Correo de Andalucía", acollit a la porta de la presó per una ovació.

Aquesta batalla per la llibertat d'informació és un moment important del combat de tota la societat per la convivència democràtica.

Els redactors de "Treball" se senten plenament solidaris de la intensa lluita dels seus col·legues de la premsa autoritzada i volen afegir la seva veu a la clamor general: Fora sancions! Llibertat d'expressió!

Vida del Partit

Publiquem la salutació del company Gregori López Raimundo al Ple de l'organització comarcal d'Osona, del qual informàvem al número anterior.

Al Ple del PSUC de la Comarca d'Osona

Benvolguts companys:

Es per a mi un motiu d'especial satisfacció tenir ocasió de dirigir-vos aquestes ratlles de salutació que -n'estic segur- tradueixen el sentiment del Comitè Executiu i del Comitè Central del PSUC, de tots els comunistes catalans.

El vostre Ple, pel mateix fet de celebrar-se, constitueix una victòria democràtica i revolucionària de gran significació. Demuestra que la lluita antidictatorial, pels drets nacionals del nostre poble, per la llibertat i el socialisme, no és ja un fenomen exclusiu de les zones de gran desenvolupament industrial o de més gran densitat obrera, sinó que s'estén progressivament a tot Catalunya. I subratlla que el PSUC creix i es consolida com a "partit nacional català", com a "partit polític de la classe obrera", com a "unió voluntària i combatent, basada en el marxisme-leninisme, dels lluitadors avançats de la classe obrera, dels camperols, dels estudiants, dels professionals i intel·lectuals, de les forces del treball i de la cultura de Catalunya".

La vostra reunió es fa en un moment de debilitament extrem del poder dictatorial, d'avanç decidit del diàleg i la convergència entre les forces d'oposició devers la concreció de l'alternativa democràtica que propugnen la CCFPC i l'Assemblea de Catalunya i que prefigura la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA, en un moment d'extensió impetuosa de les lluites de masses cap a la Vaga Nacional indispensable per a imposar el canvi democràtic.

Aconseguir que aquest procés culmini com més aviat millor constitueix avui la tasca essencial dels comunistes, de tots els lluitadors revolucionaris, de tots els amants de la llibertat.

El canvi democràtic suposarà l'obertura d'un període constituent, sota la direcció d'un Govern Provisional de Reconciliació Nacional, que permetrà als pobles d'Espanya decidir lliurement el règim polític futur. A Catalunya el canvi comportarà la instauració d'un Govern Provisional de la Generalitat i el restabliment de les lleis i prerrogatives de l'Estatut Autòmic de 1932 com a marc legal provisional i com a via per a arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació del poble català.

El canvi democràtic és, també, una condició indispensable per a l'avanç posterior cap al socialisme dels pobles d'Espanya.

Per tot plegat estic segur que el

La clandestinitat en l'etapa final de la dictadura

A l'apartat d) de l'article tercer del capítol II dels Estatuts del PSUC, on es parla dels deures dels membres del Partit, es diu: "guardar zelosament els secrets de l'organització del Partit, que en un període de clandestinitat són sagrats; tenir una actitud vigilant davant de les activitats de l'enemic..." (El subratllat és meu).

A l'informe del Comitè Executiu davant del II Ple (ampliat) del C.C. del PSUC, del 30 de juliol de 1974, que va ser aprovat, es diu, després d'assenyalar les normes sobre la vigilància revolucionària pel que fa als ingressos de nous militants:

"De la mateixa manera, la sortida del Partit a la superfície no cancel·la la necessitat de mantenir les regles conspiratives en tot allò que es refereix a la instal·lació i funcionament de l'aparell de propaganda, l'organització de les reunions clandestines i el manteniment dels secrets del Partit.

"No podem oblidar que la dictadura dedica quantiosos mitjans a perseguir-nos i que descobrir i colpejar els comunistes és la principal tasca de la Brigada Político-social." (El subratllat és meu).

Durant els darrers anys estem assistint a la decadència del règim franquista. Veiem que l'oposició es consolida i amplia. Es crea i actua una cosa tan important com és la Junta Democràtica. El franquisme es debat en crisi darrera crisi, sense poder resoldre les seves contradiccions, els enfrontaments i les necessitats de tota mena que la realitat i les exigències i lluites de les masses li imposen.

En aquestes condicions, ens envaeix, a tots els antifranquistes i principalment els comunistes, una barreja d'eufòria, contentament i satisfacció, perfectament i humanament explicable.

Però això ens mena, a voltes, a no tenir prou en compte que el règim encara disposa del poder i de l'aparell repressiu, que empra, de manera especial, contra nosaltres i les nostres activitats.

Aquest aparell repressiu sap distingir aquells qui ha de reprimir amb preferència. I, també, quines formes de repressió ha d'emprar, d'acord amb el mo-

vostre Ple es proposarà, com a objectius principals, intensificar la participació de la vostra Comarca al combat general pel canvi democràtic i a l'esforç per fer del PSUC un gran partit revolucionari de masses, capaç de conduir la classe obrera i el nostre poble a la llibertat i al Socialisme.

Rebeu salutacions comunistes de
Gregori López Raimundo
Març de 1.975.

ment polític.

Això ens ha de fer comprendre la necessitat de tenir sempre en compte els advertiments que hem assenyalat al principi. Intensificar els nostres esforços per engrandir el Partit, sí. Organitzar i impulsar la unitat i la lluita, sí. Però tot preservant les nostres activitats de possibles cops policíacs.

Com? Tenint sempre present la realitat de la situació d'una organització d'un treball. No hem de caure en llegereses ni descuits. No hem de deixar que la impaciència ens mení a infringir les normes de clandestinitat.

Quines són les normes de clandestinitat? La primera i més important, caure en la confiança ni en la rutina. Tenir cura -i revisar-ho sempre que calgui, i cal molt sovint- de les persones, les cases, les formes de treball en què l'organització i la propaganda del Partit recolzen. Tenir-ne cura i dir tractar cada un d'aquests elements com una cosa sense la qual no podem fer el treball, com una cosa imprescindible sense la qual no podem lluitar; estar sempre al corrent dels problemes personals, familiars, de salut, professionals, etc., d'aquells qui ens ajuden. Preveure, per endavant, els canvis que puguin convenir i comptar amb d'altres persones, altres cases, altres suportos per tal de no haver de resoldre les necessitats imprevistes infringint les normes de clandestinitat esmentades.

El Partit s'ha compromès a tripliar el nombre dels seus membres. El Partit s'ha compromès a editar i distribuir setmanalment MUNDO OBRERO i a augmentar notablement la distribució de TREBALL NUESTRA BANDERA i NOUS HORIZONS. Podem fer aquestes tasques en les condicions de clandestinitat de l'etapa de decadència de la dictadura? Ben segur que sí! A condició de ser més exigents amb nosaltres mateixos i amb les organitzacions del Partit, començant pel Comitè Executiu, passant per cada comitè comarcal, local, de barri, de sector, de lloc de treball, per acabar amb cada company. A condició de controlar bé cadascú el seu propi treball i dels altres.

200 milions per a Mundo Obrero diari

El Comitè de la zona de Gavà-Viladecans-Sant Boi-Castelldefels, després d'haver discutit la campanya de Mundo Obrero diari, fa una aportació de 24.455 pesetes del seu fons de retencions.

Ha mort el company Portolès

L'igualitarisme de la mort se'ns emporta els vells amics i companys revolucionaris. Aquest mes de març passat -"març marçot..."- li ha tocat el torn al company Miquel Portolès, membre i fundador del nostre PSUC, un abnegat i ferm comunista.

Miquel Portolès, que ja tenia més de 70 anys, ha mort a Varsòvia on vivia exiliat. Encara no havia complert els 15 anys de la seva vida que ja en Portolès pertanyia al Sindicat de la Construcció de la CNT a Barcelona, dins del qual fou un destacat militant. Hi lluità sempre als primers rengles, tant si es tractava de lluites econòmiques reivindicatives com de lluites polítiques; és a dir, d'aquestes lluites polítiques que la burgesia i l'Estat de la burgesia mai no volen permetre que els treballadors en siguin protagonistes. Però Miquel Portolès en fou sempre de protagonista, i tots aquells que el coneixíem el veiérem sempre complir el seu deure revolucionari lluitant als llocs de més perill durant el tràgic terror de Martínez Anido, de Bravo Portillo i del Baró de Koenig.

Cercat a mort pels pistolers d'Anido i per la policia durant la dictadura de Primo de Rivera emigrà a França, on va viure i treballar tot lluitant en els cercles cenetistes de l'emigració. Retornà a Barcelona i s'integrà de nou a la lluita, però aquesta vegada integrat en el moviment "trentista" i en els Sindicats de l'oposició, fins que l'any 32 -ja durant la República-, quan veié que molts dels companys d'aquests dos moviments s'afiliaven als diversos partits i organitzacions obreres de Catalunya, Miquel Portolès, junt amb Roldan Cortada i altres militants del Sindicat de la Construcció, ingressaren a la Unió de Treballadors i a la Federació Catalana del PSOE.

Vingué la sublevació militar feixista i Miquel Portolès lluità vigorosament pels carrers de Barcelona per aixà far-la i s'integrà després a les tasques de direcció del Sindicat de la Construcció de la UGT. Quan el seu amic i company Roldan Cortada fou assassinat quan complia funcions de secretari particular del qui subscriu a la Conselleria de Justícia de la Generalitat, en Miquel Portolès el va substituir en el mateix càrrec. Però quan l'exèrcit republicà de Catalunya va necessitar més combatents, en Portolès demanà a la direcció del PSUC que el deixés anar al front, la qual cosa li fou atorgada, on hi lluità fins al darrer moment.

A França, Portolès va conèixer els camps de concentració i les presons. I malgrat aquesta persecució, en Portolès, com milers de comunistes catalans i espanyols va lluitar en els primers rengles de la Resistència francesa tan heroicament com ho féu a Espanya. Però ho vull copiar d'una carta que d'ell conserve i que m'escrigué el 16 d'agost de 1974:

"Jo -escriu- vaig ser detingut per la gendarmeria francesa el març de 1943 i condemnat per un Tribunal especial a

quatre anys de presó. Complint condemna a la Central d'Eysses es varen produir dues revoltes a l'interior de la presó, la segona armada. Jo era responsable a la Central del grup espanyol, uns 50 companys. Com a resultat d'aquesta revolta ens varen afusellar 12 companys, entre ells dos espanyols. Dos mesos després de la revolta els alemanys varen traslladar tota la població al camp de triatge de Compiègne, on formaven les expedicions per als camps nazis. Jo vaig sortir en una de les darreres expedicions cap al camp de Dachau en un tren que, de dues mil i 'pico', varen morir durant el viatge 800 persones. L'anomenarem el tren de la mort i això tingué lloc el juliol de 1944 quan els exèrcits dels aliats havien desembarcat al Sud de França. Vaig estar al camp Nazi de Dachau des del juliol del 43 fins el maig del 45."

Portolès fou, doncs, també a França, un dels molts herois comunistes catalans i espanyols de la Resistència francesa. Però per aquesta cosa que en solen dir "ironia del Destí", quan es va acabar la lluna de mel dels governs francesos amb els herois catalans i espanyols que s'integraren a la Resistència francesa, un govern francès, del qual formava part el socialista Jules Moch, va deportar a Algèria i a Còrsega centenars de comunistes catalans i espanyols.

Entre els catalans hi havia el nostre estimat amic i company Miquel Portolès, mort el mes de març exiliat a Varsòvia.

Descansa en pau, amic i camarada Portolès. El teu coratjós i generós exemple, ens servirà de guiatge per a fer encara més ferma i efectiva la lluita dels comunistes per una Espanya lliure i democràtica, per una Catalunya recobrada, per una amnistia que trenqui les portes de presons i exilis.

R. Vidiella.

Guerra a la cultura

Ha arribat a les nostres mans el text complet d'una ordre del General en Cap de l'Estat Major de la IV Regió Militar, adreçat a totes les unitats sota la seva jurisdicció, que traduïm tot seguit i que oferim als lectors com una peça de museu que demostra com, en el cap d'alguns brètols amb uniforme militar, s'ha quedat encastat el "Muera la inteligencia" d'en Millán Astray.

Diu el paper:

"Davant de les freqüents consultes a aquest E.M. sobre mesures a prendre per evitar l'existència de llibres i revistes a les taquilles del personal de Tropa que poden ser inconvenients per a la moral o disciplina, per Ordre del Sr. Ministre comunico a V.E. que l'esmentat personal no ha de guardar altres efectes que els de vestuari, equip i ús personal, encara que excepcionalment poguessin tenir aquells llibres d'estudi acreditats exclusivament com a textos oficials que pugui necessitar qui sigui estudiant.

"La qual cosa comunico a V.E. per al seu coneixement i compliment. S'ha d'exposar, de forma ben visible, als locals de la Unitat i dormitori de la Tropa, el següent advertiment:

"A les taquilles del personal de Tropa no s'han de guardar altres efectes que els de vestuari, equip i ús personal. Excepcionalment podran tenir aquells llibres d'estudi acreditats com a llibres de text els qui siguin estudiants.

La qual cosa comunico per al seu coneixement i compliment."

Alto a la repressió contra els presos!

Ens arriba la notícia que, aquests dies passats, a la Presó Model de Barcelona, un oficial de presons es va enfrontar amb un pres polític, en BARTRES, a la 5ª Galeria. El pres polític, ensangonat, va ser passejat davant dels altres presos "per avís i escarment". Aquesta brutal repressió, aquesta actitud feixista d'alguns funcionaris, va originar la indignació dels altres presos polítics i comuns i es va produir una protesta i es va nomenar una delegació per a parlar amb el subdirector de la presó, el qual va assegurar que tot

es solucionaria sense càstigs.

A la nit, 21 presos, 18 comuns i 3 de polítics, varen ser conduïts a les cel·les de càstig com a represàlia i encara hi són a l'hora d'escriure aquestes ratlles.

Cal exigir que s'anul·lin les sancions i que surtin de cel·les els castigats! Cal imposar el càstig dels funcionaris que empren la violència contra els presos!

AMNISTIA!

El XIV Congrés del Partit Comunista Italià

La immensa sala dels Esports de Roma ha estat durant una setmana, en porporcions reduïdes, la representació fidel del que és el Partit Comunista italià a escala de tot el país. Mil dos-cents de legats representant més de 1.600.000 militants; una discussió profunda, apassionada i democràtica sobre les grans qüestions que afecten el país, les masses populars. Un comici de dimensió nacional portador d'una gran força i esperança per al moviment obrer i democràtic italià i una aportació valuosa per al moviment obrer europeu. Del XIV Congrés del P.C.I., se'n pot dir això i moltes més coses.

Itàlia viu les conseqüències nefastes d'una profunda crisi econòmica, política i social. La desorganització i la corrupció afecten diversos estaments de la societat. La Democràcia Cristiana es debat enmig de grans contradiccions internes: forces i organitzacions catòliques s'han desplaçat cap a l'esquerra. Una part del cos electoral també se n'ha distanciat i exerceix una pressió cada vegada més forta dintre del partit d'en Fanfani, i encara que el desenllaç d'aquesta crisi sigui incert, no es pot descartar que aquesta pressió, a la llarga, acabi fent prevaler orientacions democràtiques. Per això, el P.C.I., alhora que desplega a fons una acció al si de les masses i impulsa una tasca política i ideològica entre els catòlics en general, no renuncia a buscar una relació positiva amb la Democràcia Cristiana.

No és casual que en aquest context la celebració del Congrés del P.C.I. i les orientacions que n'han sortit per a reforçar la unitat i l'acció per a la salvació i el renaixement d'Itàlia hagin tingut un ressò extraordinari. La preparació del Congrés, de fet, ha estat un debat nacional amplíssim en què, juntament amb els comunistes, han participat milions de treballadors i demòcrates. Ha estat també motiu de confrontació amb d'altres forces polítiques.

Al centre de tota la discussió, s'ha situat la proposta de l'anomenat "compromís històric", que, com ha dit Enrico Berlinguer, "no cal entendre només com la proposta d'un nou Govern o d'una nova majoria amb els comunistes. Aquest n'és un aspecte certament no gens secundari. Però la política del "compromís històric" és, d'una banda, quelcom més que una fórmula nova de Govern i, d'altra banda, vol ser ja avui la indicació d'un mètode d'acció i de relacions polítiques que, tot contribuint a facilitar la solució dels problemes urgents, impulsa els partits i totes les forces democràtiques, al si de les institucions representatives, a d'altres àmbits i a tot el país, cap a la recerca de la comprensió recíproca i l'enteniment".

La delegació del Partit Comunista

d'Espanya, presidida pel company Santiago Carrillo, i de la qual he format part juntament amb el company S. Alvarez, fou acollida amb entusiasme i múltiples proves de solidaritat. La salutació pronunciada pel company Santiago Carrillo va rebre aplaudiments calorosos i prolongats, i ha estat àmpliament comentada per la premsa italiana.

La solidaritat amb el P.C.E. i la lluita del nostre poble va estar present en l'informe del company E. Berlinguer. A tot arreu, parlant amb militants comunistes i d'altres partits italians, amb periodistes i personalitats, hem copsat l'interès amb què són seguits els esdeveniments d'Espanya i com tothom "sent" la proximitat del final de la dictadura.

Per a mi, també ha estat molt emocionant parlar amb companys de Torí, Milà i Roma que mantenen relacions estretes amb companys i organitzacions del nostre P.S.U.C. i que són defensors incansables de la causa dels pobles d'Espanya, sempre a punt de reaccionar i vibrar per quelcom que duen en el cor i que el Congrés, dempeus, va resumir en dos mots: "SPAGNA LIBERA!".

Teresa Bonet

No a la pena de mort!

Una nova sentència de mort ha vist a sembrar la inquietud. Condemnat a mort per homicidi el 22 d'abril, Josep Sallan ha vist confirmada pel Suprem la sentència i espera a la Presó Model de Barcelona el desenllaç. El tribunal encara 30 dies per examinar si és sellable la commutació. Després, un breu termini donarà al Cap d'Estat l'opció de commutar en cas que es tingués ferma la pena. Si no, és l'execució.

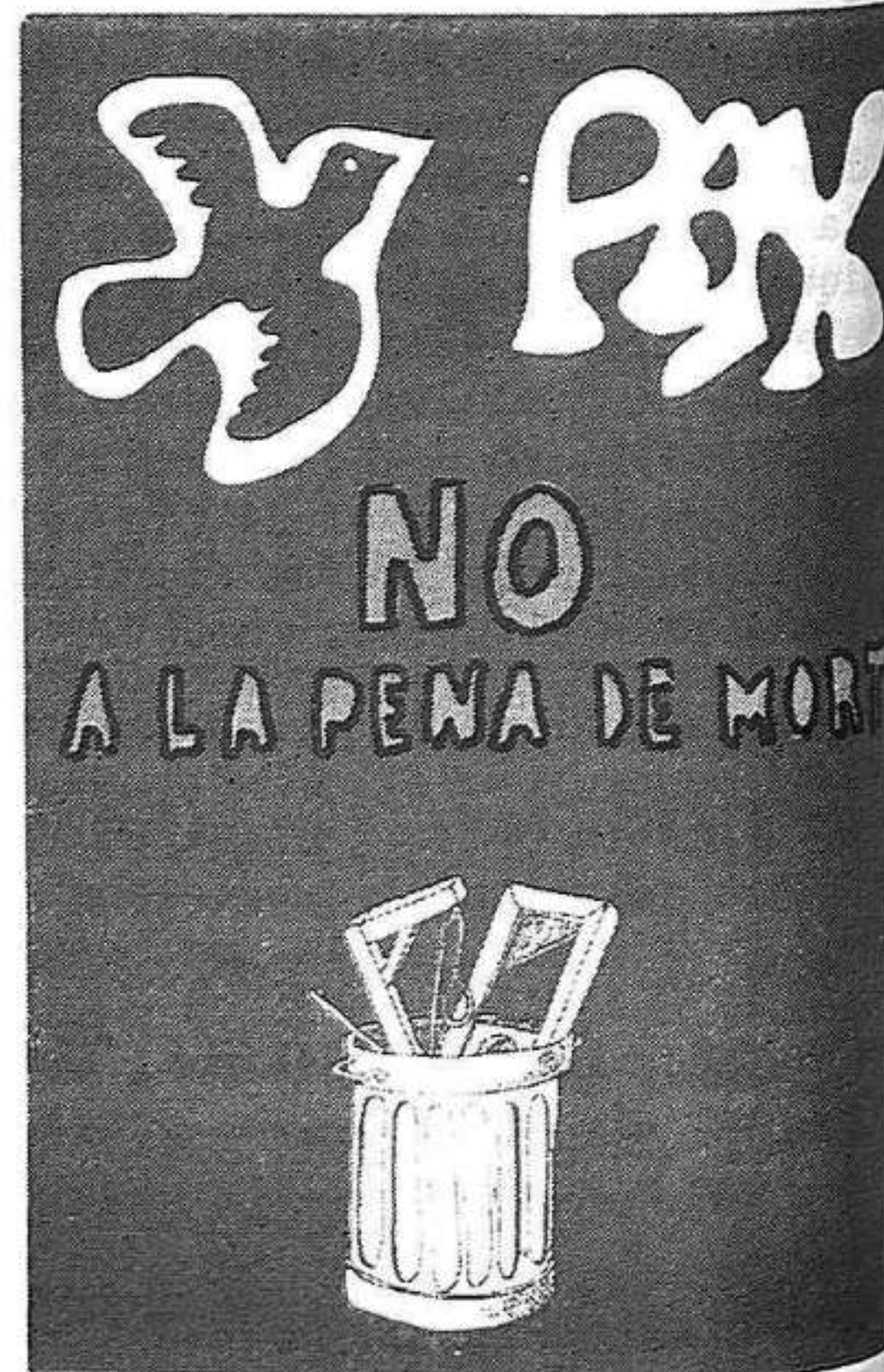
El cas ha reactualitzat dramàticament el tema de la pena de mort.

La sensibilització contra la pena de mort ha fet progressos gràcies a la campanya menada actualment, entre altres per "Justícia i Pau". Però el franquisme no recula, sinó que reacciona amb l'habitual prepotència: durant les últimes setmanes els actes públics propis a Catalunya entorn de la pena de mort han estat tots prohibits sistemàticament.

No fóra d'estranyar que el govern tingués interès a fer executar en Sallan per preparar l'estat d'ànim de la gent i fer "empassar" millor a l'opinió pública les eventuals penes de mort dels militants polítics, com va passar amb Heinz Chez en ocasió de l'assassinat del gal de Salvador Puig Antich.

Els comunistes catalans, decidits a continuar d'abolir la pena de mort, criden el poble de Catalunya a oposar-se a qualsevol execució, a seguir endavant amb més energia encara la campanya de mantenir-se vigilant davant del perill de penes de mort contra Genoveva Ferrer, Antonio Durán, José Antonio Garment, i altres militants d'ETA i FRAP amenaçats.

El cas Puig Antich va demostrar que més escèptics que el franquisme és el paç de matar. Quan el crim està començat, ja no hi ha remei. PREVIENGUEM FETS, NO ESTALVIEM ESFORÇOS PER IMPEDIR NOVES EXECUCIONS, NOUS CRIMS "LEGALISATS".

Portada del butlletí interior de Christi, de març 1975.